

Da Europæisk Fælles Akt (EF-pakken) i 1986 blev fremlagt til folkeafstemning, anbefalede mindretallet vælgerne at stemme ja, idet det indre marked ville styrke vilkårene for fri markedsøkonomi i EF-landene.

Mindretallet er således tilhænger af EF og tilhænger af det indre marked i EF.

Den 4. oktober 1990 – før vedtagelsen af det memorandum, der blev grundlaget for regeringens forhandlingsmandat i Maastrichtforhandlingerne – forelagde mindretallet Markedsudvalget et udkast til et dansk memorandum i forbindelse med regeringskonferencerne om Den Europæiske Union.

Regeringens memorandum vedrørende Politisk samt Økonomisk og Monetær Union blev vedtaget den 4. oktober 1990.

I mindretallets udkast blev der foretaget en række reservationer over for en eventuel politisk EF-union. Mindretallet havde reservationer over for den sociale dimension, over for en styrkelse af EF-Parlamentet, over for etablering af regionsudvalg, over for skattekontrol, over for fælleseuropæisk kulturpolitik og over for en fælleseuropæisk udenrigspolitik.

Mindretallet er således på en lang række afgørende områder uenig i indholdet af det memorandum, der var regeringens forhandlingsgrundlag i Maastricht. Mindretallet ønsker ikke, at miljøpolitikken skal udbygges til at dække selv de mindste detaljer. I dag kan man se forslag om forbud mod akvarier på over 200 liter for at sikre imod vandspild; et godt eksempel på latterlig detailstyring fra bureaukratisk side.

EF's miljøpolitik bør kun dreje sig om de overordnede forureningsproblemer, da røg, støj og møg ikke kender til grænser, og som sådan skal placeringen være i Fællesskabets politik. Mindretallet var også uenig med regeringen om dennes ønske om den sociale dimension, der skal skabe mulighed for, at EF kan vedtage sociale programmer, der gælder for alle EF-lande. Den sociale dimension, som regeringen præsenterede i sit memorandum, er direkte socialistisk. Heri bruges socialistisk terminologi som arbejdstagernes grundlæggende arbejdsmarkedsmæssige og sociale rettigheder.

Man taler om en reorganisering af den sociale dialog, og under det påskud taler man om

obligatorisk overskudsdeling og medarbejderaktier. Dette anbefales af Kommissionen.

Der tales om fællesskabsaktioner for ældre, der går ud på at bygge et netværk af ældreaktiviteter og informationsudvikling samt at undersøge mulighederne for at oprette et decideret europæisk net til udvikling af nyskabende initiativer for EF-penge og altså ikke nationale penge. Der står helt klart og tydeligt i kommissionsforslaget, at nu vil man altså bruge direkte EF-midler til disse formål.

Regeringen gav i memorandummet udtryk for, at den ønskede at tilvejebringe et decideret retsgrundlag i Traktaten, hvorved EF-Kommissionen bl.a. pålægges at tage initiativ til at fremsætte forslag. Regeringen ønsker, at målet med den sociale dimension skal være at fremme arbejdstagernes leve- og arbejdsvilkår for at udjævne disse.

Derudover kommer EF-Kommissionen med det latterlige forslag imod sexchikane. Måske var det en god idé at lade være med at dele befolkningen op i kvinder og mænd, men erkende, at vi er mennesker. Når vi går på arbejde, er vi arbejdstagere, og det er den bedste måde at sikre ligebehandling.

Vedrørende den sociale sikringsordning kommer EF-Kommissionen med forslag, der indebærer indførelse af en kontanthjælpslignende ydelse på EF-niveau.

Derudover tales der om, at alle borgere skal have ret til social sikring, uddannelse, bolig, arbejde, sundhedsforsorg og kulturelle ydelser. Fra EF-Kommissionens side siges det, at det er et rimeligt krav for alle EF-borgere at have ens rettigheder.

Ovenstående rækkefølge af rettigheder bruges af EF-Kommissionen. Man ønsker altså ensretning. Når der tales om de langsigtede mål i disse forslag, nævnes arbejdstidsnedsættelse, videreuddannelsesorlov, sabbatår og den såkaldte frie beskæftigelse. Fri beskæftigelse vil sige »arbejde i hjemmet og i familien, skabelse af et socialt miljø, selvstændig beskæftigelse både af økologisk og kulturel art«. EF-Kommissionen skriver altså direkte, at de ønsker at bruge indførelse af en generel borgerindkomst betalt af EF-midler, og hvad vil det egentlig komme til at koste?

Den danske regering ønsker at skabe mulighed for at føre fælleseuropæisk kulturpolitik. Det er mindretallet stærk modstander af. Den